

шала къщата на черквата. Оттам ѝ отпуснали малка помощ срещу завещанието, та да преживява. После като станало нужда да се построи читалище, черквата отстъпила това място. Баба Мариница живеела в сиромашлък, но била много работна. Сама си носела дърва от гората. Ще грабне въжето, ще се шмугне в гората и ще събере един вързоп дърва. Тъй правили всички ичеренци, че и жени-те от околните села- градешчани, жеравненци, раковчани. Един ден, когато се качвала за дърва срещнала Хаджи Димитър. Бил ранен към Бероново. Поискал ѝ хляб. Тя била много сербез жена. Казала му да седи там, ще му донесе хляб и сладък мехлем. Слязла в Ичера, направила сладък мехлем от восък и сакъс. И всеки ден ходила с въжето за дърва.

После като оздравял си заминал в Сливен. Пък отсреща на това останало за спомен името Хаджидимитрово кладенче.

102. ХАДЖИДИМИТРОВОТО КЛАДЕНЧЕ II

Някой си Величко от Жеравна бил хаджийски, чорбаджийски син. За него има и песен. Тръгнал за Карнобашкия панаир. И на отиване и на връщане го придружавали турски заптиета- нали бил чорбаджия. Когато се връщали минали през Каябаш. Навлезли в дъбравата. Величко тогава гръмнал с пушката и запял радостен, че нищо не му се е случило.

В това време наблизо бил Хаджи Димитър с една част от четата си. Като чул гръм отишъл да види. Помислили, че турците карат заловен българин. Обградили ги, за да могат да го освободят. Турците ги забелязали и почнали да стрелят по тях. Гръмнал и Величко и ранил Хаджи Димитър.

Хаджи Димитър се ядосал много и извикал:

- Не се гърми тъй, ами тъй! - Вдигнал пушката и убил Величко. Убили и турците. Когато отишли до тях Хаджи Димитър познал Величко. Те се познавали още от по-рано. Дожаляло му много. Дядо Вълчо Карабойчев, овчар от с. Ичера, ятак на Хаджи Димитър, разказвал, че Хаджи Димитър три месеца ходел небръснат, жалил Величко. Оттам Хаджи Димитър, тежко ранен, и другарите му тръгнали за Ичера. Смятал да отиде при дядо Жечко- негов ятак. Като наближили селото Хаджи Димитър много отмалял, освободил другарите си и им казал, че като мръкне самичък ще отиде у дядо Жечкови. От дългия път огладнял много. Забелязал едно мокро място, взел да дълбае с нога си и направил кладенче. Тук го намерила баба Мариница от Ичера- била излязла сутринта за един вързоп дърва. Отишла при него, познала го, разбрала каква е работата и му казала: "Ти стой тук, недей да ходиш никъде, че могат да те уловят. Аз разбирам от рани, мога да правя хубави сладки мехлеми. Ще идвам всеки ден и ще ти нося хляб и ще те превързвам".